

FAIMOSUL IVAN PATZAICHIN

„...am înțeles că barca și apa sunt cei mai buni prieteni ai oamenilor din Deltă, sentiment cărui i-am rămas fidel”

Ivan Patzaichin, faimosul canoist al României, s-a născut la 26 noiembrie 1949, Mila 23, din Delta Dunării. Este lipovean. Din 1976 este căsătorit cu Georgiana iar un an mai târziu a devenit tatăl unei fete, Ivona. Cei care îl cunosc spun despre el că este un om bun de pus la rană.

Este în topul celor mai renumiți zece sportivi ai României din toate timpurile. Ivan Patzachin a poziționat România, alături de ceilalți medaliați olimpici români, pe locul 14 în lume, din 95 de țări. La vârsta de 16 ani a fost încadrat ca ajutor de pescar, ajutându-l pe tatăl său. A fost începutul unui drum lung, cu pagaia în mână, pe râul vieții.

Și-a început activitatea la Clubul Sportiv Dinamo București, în luna martie 1967, adunând 43 de ani de slujire cu devoțiune a destinului său (18 ani în calitate de sportiv și 25 de ani ca antrenor).

În anul 1983 a terminat Institutul de Educație Fizică și Sport și un masterat „Educație fizică și managementul structurilor și activităților sportive”.

Din 1976 a devenit antrenor, însă activitatea de antrenorat a început-o în anul 1985, după ce în anul 1984 s-a retras din activitatea competițională.

De-a lungul carierei, de mare performanță, a cucerit peste 150 de medalii olimpice, mondiale și europene. Ivan Patzachin a participat la cinci ediții (!!) ale Jocurilor Olimpice de vară cucerind șapte medalii: patru de aur și trei de argint. A câștigat 22 de titluri la 11 ediții ale Campionatelor Mondiale. Este Maestru Emerit al Sportului; Maestru Internațional al Sportului, iar în 1991 a fost răsplătit și cu distincția de Antrenor Emerit.

În anul 1990 Comitetul Olimpic Internațional i-a acordat Ordinul Olimpic „Colanul de Platină”, fiind singurul sportiv român deținător al acestui ordin.

În anul 2000 a primit Ordinul Național „Serviciul Credincios” în gradul de Ofițer, iar în anul 2008 a fost răsplătit cu ordinul „Meritul Sportiv” clasa I, din partea Președinției României.

A fost distins cu Decorația Regală „Nihil Sine Deo” (2010) primită prin ordinul Majestății Sale Regelui Mihai I. Ivan Patzachin a fost educat să nu renunțe niciodată, nici chiar dacă cele mai nebanuite obstacole i se ridică în cale. De la pagaia ruptă la aurul olimpic...Ivan povestește, uneori, că se afla pentru a doua oară la concursul cel mai important din lume, dedicat sportivilor, Jocurilor Olimpice. Pagaia lui, în plină cursă, s-a fisurat. „Eu am ridicat pagaia, dar nu m-a văzut nimeni. Crezând că nu m-au observat am continuat să vâslesc cu pagaia ruptă. Dar, publicul era în picioare și mă încuraja”, povestește Ivan Patzachin. Așa a izbândit să termine respectiva calificare la trei minute de primul sosit. După mai bine de 35 de ani, pagaia a primit-o cadou de la Fundația „Casa Campionilor”.

La data de 1 decembrie 2004, colonelul în rezervă, Ivan Patzachin din Ministerul Administrației și Internelor a fost înaintat la gradul de general de brigadă, în rezervă, iar clubul Sportiv Dinamo l-a recompensat făcându-i o statuie ce a fost așezată în fața parcului din Ștefan cel Mare. Motivul: tinerii au nevoie în viață de modele. Statuia de bronz are înălțimea de 3,4 metri și a fost realizată de sculptorul Aleandru Papuc.

Odată cu ridicarea statuii, fostul canotor a primit și distincția „Diploma de excelență” pentru întreaga activitate în cadrul Clubului Sportiv Dinamo, dar și numele unui premiu, Trofeul „Ivan Patzaichin”, care este acordat anual unui sportiv dinamovist.

„A fi fericit este să faci tot ce-ți place, când îți place, cu cine îți place și unde-ți place(...) Când toate aceste patru condiții au fost îndeplinite am realizat lucruri notabile, chiar mărețe, și am simțit gustul fericirii” (Ivan Patzaichin).

Neliniștea și bucuria lui Ivan

*Independența
prin Cultură*

Asociația „Ivan Patzaichin - Mila 23” s-a construit la inițiativa lui Ivan Patzaichin și își propune să devină un exponent de succes al conceptului de antreprenoriat social. Ivan Patzaichin a decis să își utilizeze reputația, construită în timpul activității sale competiționale, în promovarea profilului cultural al zonei natale și încurajarea unei vieți sănătoase, într-un mediu sustenabil.

Rowmania este vectorul Asociației „Ivan Patzaichin Mila 23”, este o mișcare pentru România și vâslit (rowing). Este o „marcă” a României ca destinație de ecoturism și rowing pe care o promovează în țară și în străinătate. Este un program de dezvoltare pentru Delta Dunării, care este o destinație unică în Europa, și unde promovarea bărcii de lemn cu vâsle, o nouă bicicletă a apelor, cu care oricine se poate plimba și relaxa, este cel mai adecvat mod de a explora și, în același timp, de a proteja ecosistemul.

La Salonul Nautic 2015, Asociația „Ivan Patzaichin Mila 23” a expus canotca premium, o ambacartiune asemănătoare cu tradiționala lotcă, care poate concura de la egal la egal pe orice piață internațională, datorită parteneriatului încheiat de curând cu NATURE COLOURS.

Alături de lotca tradițională, canotca poate contribui la promovarea eco-turismului responsabil, și la creșterea activității sporturilor nautice.

Perseverența, entuziasmul, neliniștea permanentă, onestitatea, seriozitatea și modestia, fac din Ivan Patzaikin o adevărată instituție a spiritului românesc, un promotor adevărat, de mare calibru, a țării

pe care o iubește necondiționat, a locurilor sale natale.

DORU DINU GLĂVAN

Caiacul și canoea de-a lungul timpului

Motto: „Acum, acum împingeți la vâsle! Vrednici fărtați ai lui Hector, pe care mi-i dete tovarăși Troia murind! Acum dezveliți vitejeasca putere din piepturi” Vergiliu (ENEIDA, CARTEA a-V-a)

De-a lungul timpului sporturile nautice ne-au încântat prin varietatea și frumusețea lor. Caiacul a fost adus în Europa, de la Polul Nord, de către primii exploratori scandinavi. Caiacul a provenit, se pare, de la eschimoși. Cuvântul „caiac” înseamnă „barca de vânătoare”. Primele caiace erau făcute din piele de focă întinsă pe cadre de lemn. Soțiile vânătorilor le confecționau acestora jachete impermeabile, tot din piele, care îi protejau de apele înghețate. Ceea ce a început pentru supraviețuire, cu timpul, a devenit un sport popular, care dezvoltă corpul și flexibilitatea.

Canoea este de origine indiană sau, după alte date, de origine canadiană. Oficial își face apariția în Europa în anul 1876, când au avut loc primele întreceri în orașul Köln.

În România, pe marile râuri și lacuri, în Deltă, pe Dunăre, a fost consemnat, încă din anul 1455, că românii au practicat vâslitul cu scop de vânătoare și pescuit, de apărare, de deplasare sau transport.

În țara noastră, canotajul este unul dintre cele mai vechi sporturi. În 1856 are loc primul concurs de canotaj pe Dunăre, la Galați, iar în 1836 la Timișoara, ia ființă asociația de canotaj „Regata”. În 1866, Sulina găzduiește un alt concurs de canotaj, iar în anul 1912 la un mare concurs internațional, organizat la Istanbul, românii s-au remarcat prin rezultate deosebite.

Caiac-Canoa își are începutul, ca sport recreațional, la începutul secolului al XIX-lea, datorită avocatului englez John MacGregor. În 1845 John MacGregor și-a construit propriul caiac, după modelul eschimos. În 1866 el a fondat Royal Canoe Club pentru a încuraja promovarea acestui sport. Popularitatea acestui sport s-a răspândit în Europa și în America de Nord, unde în 1871 a fost fondat New York Canoe Club.

În anul 1924, delegați ai asociațiilor naționale s-au adunat la Copenhaga pentru a forma „Internationella Representatskapet for Kanotidrott” (IRK) care să elaboreze reguli valabile pentru toate competițiile de caiac-canoa din lume.

Caiac-canoa a fost recunoscut ca sport olimpic începând cu „Jocurile Olimpice” din 1936 de la Berlin, iar în anul 1946, IRK s-a reorganizat formând „International Canoe Federation”.

Acest sport solicită forță, coordonare și rezistență și necesită foarte mult efort, din această cauză tinerii încep practicarea lui de la 12-14 ani.

Practicarea organizată a caiacului românesc, sub forma unor campionate, datează din anii 1934-1935.

Canoea, această ramură a sporturilor nautice apare pentru prima oară abia în 1942, an în care au loc la București câteva concursuri.

Prima medalie internațională a caiacului românesc a fost obținută la Campionatele Mondiale de la Macon, din 1954, de către Mircea Anastasescu.